

TRACY
BUCHANAN

HRADBA MLČENÍ

THRILLER

JEJÍ DĚTI STŘEŽÍ HROZIVÉ TAJEMSTVÍ...

HRADBA MLČENÍ

Text copyright © 2020 by Tracy Buchanan
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Lustigová, 2021
Cover © Zhivko P. Petrov, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1767-5 (pdf)

TRACY BUCHANAN

HRADBA MLČENÍ

VENDETA

Babičce a tetě Wendy:

*„Za života jsme tě vroucně milovali
i ve smrti bolestně,
ve svých srdcích místo jsme ti dali,
a to bude navždy tvé.“*

NEZNÁMÝ AUTOR

1

Čtvrtek 18. dubna 2019

v 16.05

Člověk by si myslel, že tátova krev bude mít stejnou vůni jako on, jemně citrusovou, jakou znám celý život. Ale ze svých rukou cítím jen kovově hořkou pachut'.

Dívám se na jeho obličej. Je tak bledý, tak tichý.

Fakt se tohle děje?

„Rychle, vstávej!“ Něčí ruka mě drapne za rameno a snaží se mě vytáhnout nahoru. „Máma je tu každou chvíli.“

Vybaví se mi mamincina uklidňující vůně.

Broskvový parfém, občas smísený s potem. Její čokoládový dech. Chce se mi přitisknout jí obličej ke krku a se vším se jí svěřit, s každým malým detailem. A chci, aby mi pak řekla, že všechno bude zase v pořádku, že to chápe, vždycky to bude chápat a nikdy se na tom nic nezmění.

Ale pravdu jí říct nemůžu. Musím se vzchopit. Všichni musíme být stateční.

„Polož ten nůž,“ sykne hlas za mnou.

Sklopím oči k velkému noži, který mám v ruce. Bože, ani si neuvědomuji, že ho pořád držím. Zrovna dneska ráno jím maminka krájela grep. Na okrajích jsou ještě vidět jeho zbytky, nejspíš už se začínají rozkládat.

Poslechnu a nuž zařinčí o podlahu. Jak dopadne, kapičky tátovy krve se rozstříknou po zdech kuchyně.

Ty zdi táta celý víkend maloval, zrovna měl narozeniny.

Hořký zápach jeho krve mi znova naplní nosní dírky a já se s tichým výkřikem zlomím v pase.

„Co se to stalo?“ opakují stále dokola a vytřeštěně zírám na tátu.

Někdo mi přitiskne prst na ústa. „Pst. Počítej si do pěti.“

Venku křičí pták. Pronikavě a vyděšeně. Určitě je to steblík. Máma mi kdysi jednoho ukázala. Seděl na Joelově stromě, vysoko nahoře, a jeho malá červená hlavička na mě sblížela dolů. Pak mi vyprávěla, jak jí babička Quailová říkávala, že duše lidí žijí dál právě ve zvířatech. Vzpomínám si, že mým přáním tehdy bylo, aby to byl Joel, kdo nás pozoruje.

Teď doufám, že se nedívá. Nechci, aby viděl, co se právě stalo.

Hodiny tikají, my tři tu stojíme kolem táty a jeho krev nám zasychá na chodidlech. Čekáme, až v zámku zarachotí mámin klíč...

2

Čtvrtek 18. dubna 2019

v 16.07

*Vítá vás Forest Grove, utopický sen lesů,
kde stromy mají silné větve a hluboké kořeny*

Melissa šlapala do pedálů, projela kolem uvítací cedule na kraji městečka a pokračovala do lesa. Horské kolo poskakovalo přes kluzké listí a hromádky popadaných větví. Měla ráda les po dešti, mokré listy pod koly a vůni hlíny a nasáklého dřeva, která k ní stoupala. Do listů se teď opíralo slunce, jako by všem chtělo vynahradit šok z předchozího lijáku. Zase bylo teplo.

Je počasí tak akorát na grilování, pomyslela si Melissa a usmála se do slunce.

Plánovala začít prodloužený velikonoční víkend rozvalená v lehátku na zahradě se sklenicí domácího cideru v jedné ruce a grilovanou kukuřicí (řádně omaštěnou) ve druhé. Do háje s dietou! Vlastně by mohli pozvat Daphne a Maddy nebo říct Patrickovým rodičům, aby se u nich zastavili. Udělali by si společně hezký večer.

Pak by ještě mohli zůstat s Patrickem venku, sami potmě, a celý večer si povídat, jako to dělávali dřív. Patrick by potřeboval trochu vypnout. Byl ředitelem marketingové společnosti a měl náročnou práci. Letos se navíc ještě ucházel o post člena rady obce a místní květnové volby se blížily. Kvůli tomu všemu byl ještě ve větším stresu než normálně.

Jasně, několik ciderů vypitých na zahradě v podvečerním sluníčku to spraví!

A možná bude i příležitost k oslavě, pokud to jejich staršímu dvojčeti dobře dopadlo. Lilly byla o pět minut starší než její bratr Lewis a hrozně ráda všem připomínala, že přišla na svět dřív než on, aby na to snad někdo nezapomněl.

Dneska se měla dozvědět, jestli získala hlavní roli v každoročně pořádaném představení v rámci akce Muzikál v lese, kterou organizovala jejich obec, Forest Grove. Letos se hrál muzikál *Za zvuků hudby*.

Pro Lilly to hodně znamenalo, celé večery si stále dokola šep-tem přeríkávala repliky. Každé ráno v zrcadle pečlivě zkoumala, zda její výraz dostatečně vystihuje Marii von Trapp, a zároveň neubírá na moderním pojetí, které do role vkládala. Všichni teď úpěnlivě doufali, že hodiny herectví, které jí Patrick po loňském neúspěchu zaplatil, nepřijdou vniveč. Ať už to dopadlo jakkoli, Melissa bude v každém případě na dceru pyšná, že si dokázala jít za svým a tvrdě na tom pracovat.

Opřela se do pedálů ještě víc a kolo se rozjelo rychleji. Už se tolik těšila domů na rodinu a taky na cider. S potěšením vnímala větřík na holých ramenou, zaplavil ji pocit opravdového uspokojení. Konečně si mohla oddechnout, tady v lese byla spokojená. Uprostřed milující rodiny a přátel se cítila v bezpečí jako pod větvemi starého dubu.

Krátce se ohlédl přes rameno a pomyslela na ten starý strom, který rostl v srdci lesa.

Všechno zlé už nechala za sebou.

Les prořídil a ona spatřila jejich ulici. Nejbliž k lesu byla ulice New Pine Road, která kolem něj tvořila půlkruh. Ve druhé půlce kruhu na ni navazovala Old Pine Road, ta byla v obci nejstarší. Nacházela se tu směsice čtyř- až pětipokojových domů a každému z nich vévodilo totéž velké trojúhelníkové okno s výhledem na borovice rostoucí vzadu. Ačkoli Melissa s Patrickem bydleli v jednom z menších čtyřpokojových domů, měli štěstí, že získali pozemek až na samém konci ulice. Stál v zatáčce u lesa. Oni díky tomu měli výhled na stromy jak ze zadní části domu, tak i z postranních oken. Zimní večery, kdy se stulila k Patrickovi, v krbu hořel oheň a oni pozorovali tmavé vysoké borovice venku a popíjeli k tomu Baileys, nemohlo nic překonat. Nebo v létě, když seděli s dětmi večer u ohně, povídali si a smáli se dlouho do noci a stromy se před nimi kolébaly v měsíčním světle.

Ten výhled jí každý den připomínal, jak daleko došli. Jak daleko došla ona, Melissa. Ano, hypotéku měli astronomickou, ale všechno nezbytné škuslení a šetření, veškerá ta tvrdá práce vedly nakonec k tomu, že mohla dál žít na místě, které pro ni od dětství bylo útočištěm... A teď se stane útočištěm i pro jejich tři děti.

Vyjela z lesa a s potěšením vnímala drkotání kol po šterkové cestě, za chvíli už bude doma. Minula jednu z největších budov v obci a všimla si majitelky, Andrey Cooperové, která se zrovna věnovala svému dokonale pěstěnému trávníku. Andrea byla zakladatelkou sdružení Přátelé Forest Grove High a administrátorkou místní facebookové skupiny. Melissina kamarádka

Daphne jí přezdívala Skandrea, protože Andrea milovala peprné skandály.

Zrovna klečela na podložce a s přesností kardiochirurga zastříhávala růže. Měla na sobě „uniformu“ Forest Grove – holínky Hunter a nepromokavý plášť Joules. Platinové vlasy měla zastřížené do dokonalého mikáda. Melissa si dodnes pamatovala, jak tu v době jejich dospívání Andrea klopýtala na jehlových podpatcích s hlubokým výstřihem a trvalou na hlavě. Pak ale potkala svého manžela, místního policejního důstojníka Adriana, a vyměnila jehlové podpatky za gumovky.

Když Melissa projížděla kolem, Andrea zvedla hlavu a chladným pohledem si ji změřila. Melissa k ní vyslala úsměv, jen aby ji naštvála, a pak se rozjela ještě rychleji, až dorazila na konec ulice. Seskočila z kola a dotlačila ho k předním dveřím. Překvapilo ji, že zevnitř není slyšet obvyklá hlučná směsice hudby, smíchu a rachocení nádobí. Že by byli všichni na zahradě?

Sundala si helmu. Vlasy, světlé a po ramena dlouhé, měla teď zpocené a rozčuchané. Chystala se otevřít dveře, když vtom na ni někdo zavolal: „Ahoj.“

Melissa se otočila a uviděla kamarádku Daphne, jak běží kolem, v závěsu za ní dva Jack Russell teriéři, Fleetwood a Mac. Běželi jako o závod.

„Dneska je ale vedro. Nechápu, jak můžeš jít ještě běhat,“ podivila se Melissa.

„To víš, moje milá, jsem na tom závislá.“ Daphne se zastavila vedle Melissy, aby popadla dech. „Když už mluvíme o závislostech, jak to vypadá s poslední várkou cideru?“

„Skvěle. Vlastně jsem si říkala, že bychom si mohli udělat grilování a dát si pár skleniček... Nemáte chuť se k nám s Maddy přidat?“ zeptala se.

„To bych moc ráda, ale musím ještě vytřídit hromadu oblečení.“ Daphne vlastnila na malém venkovském tržišti u okraje lesa butik s názvem Déjà Vu. Byl to vlastně second hand, ale Daphne chytře využila posedlosti obyvatel Forest Grove recyklací a označila svůj butik za „luxusní obchod s použitým oblečením pro všechny, kdo šetří životní prostředí“.

Jeden by si myslel, že Daphne má zájem o ekologii, avšak opak byl pravdou. Dokonce ani netřídila odpad! Ale to byla celá ona, vždycky šla proti proudu, k nelibosti některých obyvatel městečka, hlavně Andrey Cooperové. I když Melissa s tak uvolněným přístupem k životnímu prostředí nesouhlasila, návštěva kamarádčina podniku pro ni byla vždycky osvěžením. Občas bylo příjemné strávit pro změnu čas s někým, kdo nebyl úplně posedlý místní ekologickou čističkou nebo posledním školním během. Daphne si od toho všeho udržovala odstup, až na občasný jedovatý vtípek na místní facebookové skupině. Kdykoli se tam Melissa s Patrickem přihlásili, opakovaně se jejími komentáři bavili.

„Jak to šlo dneska v práci?“ zeptala se Daphne a otírala si zpocené čelo.

„Celkem dobře. Ale Jacob Simms mi bude chybět. Dneska měl poslední terapii. Chodil ke mně celý rok.“

Daphniny zelené oči zaplály zlostí. „Chudák kluk. Když pomyslím na to, jak se k němu místní komunita zachovala, všechno se ve mně vaří.“

„Ale zapálil přece kus lesa!“

„Vždyť byl opilý. Každý z nás dělá blbosti, když si dá pár skleňiček navíc.“ Daphne zkřížila štíhlé paže na hrudníku a zahleděla se na Andreu Cooperovou, která pořád ještě pracovala na zahradě. „Lidi tady mají plno řečí, že bychom si měli problémy řešit sami, ale když se jim to hodí, hned s každou prkotinou běží na policii.“

Melissa si povzddechla. Daphne měla asi pravdu. Během minulého roku se život čtrnáctiletého Jacoba od základů změnil, a to všechno kvůli jednomu hloupému přešlapu. Za horkého letního dne si v lese udělal táborák. Kdyby tím městečko nebylo tak pobouřené, možná by mu uložili jen nějaké všeobecně prospěšné práce. Ale takhle nakonec musel strávit několik týdnů ve výchovném ústavu St Fiacre's v Ashbridge... Nehledě na to, že teď má doživotní záznam v trestním rejstříku. Nejhorší ovšem bylo, že poslední den v ústavu ho ostatní chovanci krutě zbilili. Pachatel to popsal jako „malý dárek na rozloučenou“. Jacobovi přitom vážně poranili nohy, takže jeho sen o tom, že jednou bude hrát profesionálně fotbal, se rozpadl na kusy. Pomocí intenzivní fyzioterapie ho Melissa během několika posledních měsíců dala dohromady natolik, že se snad někdy bude moct k fotbalu vrátit, ale už nikdy nebude schopný hrát tak dobře jako dřív.

„Moc mu držím palce,“ řekla Melissa. „Dělá velké pokroky.“

„Což se o jiných lidech z města říct nedá,“ opáčila Daphne. „V hospodě Na kraji lesa Jacoba i jeho tátu úplně ignorovali,“ dodala s narážkou na podnik nacházející se vedle jejího butiku. „Takhle to ve Forest Grove chodí. Jednou uděláš chybu a jako bys pro ostatní přestala existovat.“

„Ale to přece není pravda,“ odporovala jí Melissa mírně. „Vezmi si třeba, jak to bylo s mojí mámou.“

Daphne si dala ruku v bok. „Ona ale přece žádnou chybu neudělala?“

„Měli ji za cizí. Mohli ji úplně ignorovat.“

Daphne se chystala otevřít pusou, aby něco řekla, ale pak si povzdychla a potrásla hlavou. „Bože, to jsem dneska ukecaná, co? Za to může ta moje holka, poslední dny abych kolem ní chodila po špičkách.“

„No jo, teenageři, to je normální.“

Maddy, Daphninu dceru, měla Melissa odjakživa ráda. Asi rok chodila Maddy s Lewisem, ale před pár týdny se ke všeobecnému překvapení rozešli. Maddy byla pro Lewise oporou, hlavně v tomhle důležitém školním období. Lewis měl sklon neustále měnit své zájmy, zatímco Maddy už od malička věděla, že chce být novinářkou. Když jí bylo třináct, založila dokonce na škole ve Forest Grove studentské noviny. Jistě, Lewisovi bylo teprve patnáct, ale během příštího roku se děti budou muset připravit na zkoušky. Lilly už se rozhodla, že půjde studovat dramatická umění, na školu, která se nacházela ve vedlejší městi. Mladší Grace (ačkoli podle jejího způsobu vyjadřování měla někdy Melissa pocit, že Grace je ze všech tří ta nejstarší) se po vzoru Maddy chtěla stát také novinářkou.

„Tak s chutí do toho, radši už půjdu něco dělat,“ řekla Melissa.
„Zatím ahoj.“

Daphne mrkla na své chytré hodinky, pak mávla na Melissu a pokračovala v běhu, oba pejsci se rozběhli za ní.

Melissa vzala za kliku a zastavila se, aby si vychutnala chvíli klidu, než ji pohltí každodenní hluk a shon rodinného života. Pohlédla na vysoké borovice, které se jí kolébaly nad hlavou. Když byla malá, sledovala ty stromy z tmavého pokojíku v chatce v lese, kde s rodiči bydlela, a představovala si, že jsou živé a dávají na ni pozor... že ji ochraňují.

Pak se pohledem přesunula k boční části domu, kde rostl Joelův strom, jak mu všichni říkali. Byly to vlastně stromy dva, které spolu srůstaly v jeden. Byl křivý a celý ohnutý, ale krásný, visely na něm různé ozdoby, barevné skleněné koule, které tam během let přidávali na památku prvorozeného syna. Melissa si všimla posledního přírůstku, koule velké jako pěst, třpytící se

tyrkysovou zelení s jasně modrými spirálkami, a oči se jí rozzářily. Dvojčata ji nedávno objevila na trhu řemeslných výrobků. Melissa si vzpomněla, s jakou radostí jí děti běžely ozdoby ukázat, a usmála se.

„Je zelená,“ řekl tehdy Lewis, když ji pověsil na strom.

„To je Joelova oblíbená barva,“ přidala se Lilly se smutným úsměvem.

A najednou měla Melissa v očích slzy. Ano, teď už to bylo mnohem lepší než kdysi. Joel by z ní měl radost, z každého z nich by měl radost.

S uspokojením se zhluboka nadechla, stiskla kliku a otevřela dveře. Vešla dovnitř, shodila pracovní tenisky, sundala si tenkou džínovou bundu, kterou měla uvázanou kolem pasu, a pověsila si ji na věšák. Přitom si všimla, že hřebík na věšáku už se zase viklá. V duchu si poznamenala, že musí říct Patrickovi, aby ho přitloukl, než jejich psa Sandyho znovu zavalí halda kabátů. Hned nato zlatý labrador přihopsal chodbou, jako vždycky plný energie a nadšení, a vyskočil na Melissu.

„Ahoj, zlatíčko, ahoj,“ zašeptala a zabořila nos do hebkého psího ucha. „To stačí, lehni, než mi umažeš tričko,“ řekla, sundala Sandyho tlapy ze svého hrudníku a postavila je zpátky na podlahu. „Pozdě,“ povzdechla si, když si na límečku bílého trika všimla červeného otisku nad logem Bodyworks Centre. Olízla si prst a pokusila se šmouhu odstranit. „Neříkejte mi, že se rozbila další sklenice s chilli omáčkou,“ zavolala, zatímco zlehka našlapovala chodbou se světle zelenými stěnami, které zdobily rodinné fotografie. Pak vešla do kuchyně. „Radši byste to sklo měli uklidit, vzpomeňte si, když...“

Zarazila se. Všechny tři děti tu stály, úplně bledé, a zíraly na cosi dole na podlaze, co jí zakrýval dřevěný ostrůvek uprostřed.

„Co se děje?“ zeptala se Melissa a modrýma očima pročesávala místnost. Zaznamenala další červené skvrny na dřevěné lince i na lesklých bílých dvířkách kuchyňských skříněk. „Zase jste se snažili uvařit sami večeri? Psala jsem tátovi, že bychom si mohli něco ugrilovat. Kde vůbec je?“

Děti neřekly ani slovo, jen se dál dívaly na cosi dole na zemi. Melisse se zježily chlupy na rukou i na zátylku.

Něco nebylo v pořádku.

Obešla kuchyňský ostrůvek, strnula a zalapala po dechu. Manžel ležel na podlaze s tváří přitisknutou k tvrdým šedým dlaždicím a pravou paží zkroucenou pod tělem v podivném úhlu.

3

Čtvrtek 18. dubna 2019

v 16.15

Melissa uviděla Patricka ležet na zemi a nejdřív ji napadlo, že spí. Takhle ho vídala v noci, když se k němu ve tmě otočila. Tiše pochrupeval a v měsíčním světle rozeznávala jeho zavřená víčka a tvář vmáčknutou do polštáře.

Teď ale nechrápal. Vůbec se nehýbal. Jeho jindy tak zdravě opálená kůže byla přízračně bledá... skoro modrá!

Všechny smysly se jí náhle zbystřily.

„Co se proboha stalo?“ vykřikla na děti. „Uklouzl? Volali jste sanitku? Prosím vás řekněte, že jste ji zavolali!“

„Ne,“ odpověděl Lewis třesoucím se hlasem a ochrannitelsky objal mladší sestru Grace. „My... my jsme se vrátili z procházky se Sandym a on tu takhle ležel.“

Melissa se znova rozhlédla po kuchyni. Všude kolem viděla červené cákance, kuchyňská linka byla umazaná od rudých otisků prstů a kolem Patrickovy hlavy se tvořily malé loužičky. Přidřepala k manželovi, aby ho ošetřila. Uvědomila si, že

z odkryté rány na hlavě mu volně vytéká krev, která mu slepila tmavě hnědé vlasy.

Žádná chilli omáčka, krev.

„Patricku, Patricku, prober se, Patricku!“ opakovala a třásla s ním.

Nic se však nedělo, dál ležel bez hnutí, oči zavřené. Přitlačila mu dlaň na hrudník, a když ucítila, že hrudník se mu zvedá a opět klesá, ulevilo se jí.

Děti stály kolem bez hlesu a nepřestávaly zírat na postavu otce ležícího na břiše. Sandy přiběhl k Patrickovi a lehl si vedle něj, packy si přitom potřísnil krví svého pána.

„Nejste někdo zraněný?“ zeptala se Melissa děti.

Grace němě zavrtěla hlavou, kulaté oči nezvykle rozšířené. Lewis se mírně pohupoval vpřed a vzad a Lilly civěla na své bosé nohy, na jejichž pečlivě nalakovaných nehtech měla krev.

„Telefon, rychle!“ zvolala Melissa a tleskla do dlaní, jako to dělala vždycky po ránu, aby je přiměla odstartovat do školy. Lewis zamrkal a pak začal klopýtat k přístroji.

„Patricku, Patricku!“ křičela Melissa na manžela a natáhla se, aby popadla utěrku visící na držadle trouby. Přitlačila ji manželovi na ránu na hlavě a vyděsilo ji, jak rychle se látka zbarvila do ruda.

Lilly vzlykla.

Chudáčci moji, pomyslela si pro sebe Melissa.

Vzala starší dceru za ruku. „Můžeš odvést Grace do jejího pokoje, Lils? Na tohle je moc malá.“ Ve skutečnosti byla Grace schopná se se vším vypořádat líp než Lilly. Bylo jí teprve deset, ale měla v sobě klid, který její starší sestra postrádala. Melissa spíš potřebovala z této hrůzné scény dostat pryč Lilly. Věděla, že Lilly sice navenek působí silně a sebejistě, přitom se ale snadno může sesypat. „Lewisi, podej mi telefon, buď tak hodný.“

Lilly vzala mladší sestru pod paži a snažila se ji odtáhnout, ale Grace se odmítala pohnout z místa a dál hleděla na otce. Lewis obešel Patricka, ucukl, když se bosými palci dotkl krve, a třesoucí se rukou podal Melisse telefon.

„To bude dobré, Lewisi,“ ujistila ho. Dívala se synovi do očí a snažila se ho přesvědčit o něčem, o čem sama zatím přesvědčená nebyla. „Táta bude v pořádku, rozumíš?“

Lewis kývl, byl v šoku, obličej měl bledý a rozechvělými prsty si projížděl tmavě hnědé vlasy, které zdědil po otci.

Melissa vytočila 999, prsty od krve neohrabaně tiskla tlačítka.

„Takže takhle jste ho tu našli?“ ptala se jich, zatímco čekala, až to někdo na druhé straně zvedne. „Jen tak tu ležel na zemi?“ Všichni beze slova přikývli. „V kolik hodin jste přišli z vycházky se Sandym?“ Mrkla na hodiny. „Jak dlouho jste ho venčili? Byl tu někdo, když jste odcházeli?“

Lilly se chystala otevřít pus, ale Lewis jí opatrně položil ruku na paži.

„Na procházce jsme byli tak půl hodiny,“ řekl. „A když jsme odcházeli, nikdo tu nebyl. Vrátili jsme se asi před deseti minutami.“

Před deseti minutami?

Před deseti minutami mluvila Melissa venku s Daphne. Měli spoustu času zavolat sanitku. Proč to neudělali?

Takové otázky ale musela nechat na později. Teď bylo třeba soustředit se na Patricka.

Melissa pohlédla ke kuchyňské lince a všimla si tam většího množství krve a také pramenů tmavých vlasů. Ano, Patrick určitě uklouzl. Upadl a o hranu se uhodil do hlavy. Vždycky měla strach, že se někdo zraní o hranu dřevěné pracovní desky, byla tak zatraceně ostrá. Pořád Patrickovi opakovala, aby ji zabrousil.

„Kdyby náhodou někdo uklouzl...“ říkávala, větu však nikdy nedokončila, protože nebyla schopná domyslet, co by se mohlo stát.

A teď se to, co se bála vyslovit, odehrávalo přímo před ní.

Sandy se postavil a rozběhl se od Patricka přes kuchyni. Všude přitom za sebou zanechával otisky krvavých tlapek.

„Ježíši, Sandy!“ vykřikla. „Lilly, můžeš ho vzít a...“ Zarazila se, protože si všimla něčeho, co leželo vedle Patrickovy obuté nohy.

Nůž.

Byl to jeden z největších kuchyňských nožů, který doma měli, a jeho ostří bylo umazané od krve. Vždyť s ním dneska ráno krájela grapefruity! Těkala očima od nože ke krvavé louži u Patrickova boku a zpátky.

Naklonila se přes něj a leknutím přestala dýchat. Poblíž žaludku uviděla zkrvavený řez.

„To je... to je bodná rána?“ Podívala se šokovaně na děti. „Všimli jste si toho?“

„Nevšimli jsme si toho,“ zafňukala Lilly a obtočila si paže kolem těla.

„Pohotovost,“ vyštěkl Melisse do ucha ženský hlas a přerušil její zděšené úvahy. „Jak vám mohu pomoci?“

„Manžela pobodali!“ vyhrkla Melissa. Když to vyslovila, znělo to neskutečně, otřesně.

„Vaše jméno a adresu, prosím,“ žádala operátorka.

„Melissa Byattová, ulice New Pine Road číslo jedna, Forest Grove. Prosím vás, spěšte si.“

„Melisso, hned k vám pošleme sanitku a policii. Můžete zkontrolovat, jestli váš manžel dýchá?“

Melissa znova položila volnou ruku na Patrickův pevný hrudník, jí tak důvěrně známý, a díkybohu stále teplý. „Vidím, že

dýchá. Hrudník se mu pohybuje nahoru a dolů, ale... je tak hrozně bledý.“

„Kde na těle má manžel tu bodnou ránu?“

„U žaludku, na pravé straně.“

„Bude potřeba, abyste zastavila krvácení,“ sdělila jí operátorka.

„Přines ručník, nějaký bude v sušičce,“ nařídila Melissa Lewi-
sovi. „Syn už jde pro ručník,“ vysvětlila ženě na telefonu.

„Správně. Řekněte mu, ať ho přitiskne na ránu, pevně.“

„Pořádně to přimáčkní tátovi na ránu, ano, miláčku?“ poprosila
Lewise, když se vrátil s ručníkem hořčicové barvy. Lewis klesl na
podlahu, klekl si do louže otcovy krve a přitlačil mu ručník k boku.

„Jak k tomu došlo, Melisso?“ ptala se operátorka.

„Vůbec netuším, přišla jsem domů z práce a takhle jsem ho
tu našla. Děti přišly asi pět minut přede mnou a už tu ležel.“

„A děti nezavolaly záchranku?“

„Ne. Musely být v šoku,“ odpověděla Melissa.

Lilly přitáhla Grace blíž k sobě, naklonila se k ní a něco jí
šeptala do ucha. Kadeř jejích karamelově hnědých vlasů se přitom
dotýkala paže mladší sestry.

„Kolik jim je let, Melisso?“ pokračovala operátorka.

„Dvojcátům je patnáct a nejmladší dceři deset.“

„Můžete přepnout telefon na hlasitý odposlech a zeptat se dětí,
co se stalo?“ Melissa udělala, co jí žena řekla, a položila si telefon
na stehno. „Teď mě všichni poslouvejte,“ prohlásila a upřela na
ně pohled, „musíte nám říct, co přesně se stalo.“

„Takhle jsme tu tátu našli,“ odpověděl Lewis a hnědýma očima
sklouzl k noži. Pak ale rychle přesunul pohled jinam. „Těsně
předtím, než jsi vešla do dveří, mami. Nevěděli jsme, že ho ně-
kdo bodl, že ne?“ Podíval se na obě sestry, které rychle přikývly.

Melissa se zamračila. Podívala se na nůž a pak zvlášť na každé z dětí. Nosila je pořád v sobě, byla s nimi propojená, jejich srdce tloukla ve stejném rytmu. Měla je skrz naskrz přečtené.

A právě proto jí bylo jasné, že teď lžou.

„Dobře, sanitka u vás bude do dvou minut,“ sdělila jim operátorka. „Jen nezavěšujte a ničeho se nedotýkejte. Policie bude chtít místo zajistit.“

Místo... jako místo činu?

Melissa cítila, že se jí začíná zvedat žaludek. Pohlédla na děti, vypadaly vyděšeně.

Vzduch náhle prořízl vzdálený jekot sirény.

Grace při tom zvuku nadskočila, v obličejí se jí zračila panika.

„Ale Gracey,“ uklidňovala ji Melissa. Kývla na mladší dceru, aby přišla k ní. Grace přiběhla, objala Melissu kolem pasu a vykulenýma očima zírala na otcovo tělo. Lilly přistoupila k bratrovi a klekla si vedle něj, lem šatů si přitom namočila v krvi. Položila ruku na Lewisovu, aby mu pomohla zastavit otcovo krvácení. Vážně se na sebe podívali.

„Všichni jsme tady s tebou, miláčku,“ řekla Melissa Patrickovi, naklonila se k němu a zašeptala mu do ucha: „Celá rodina je u tebe.“

Rodina.

Znova se podívala na každé dítě zvlášť. Co se tady stalo? Proč se chovají tak divně?

Ozvalo se naléhavé zaklepání na dveře. Melissa vzala Lillyinu ruku a jemně ji položila na ručník, který zakrýval Patrickovu ránu na hlavě. Pak se rozběhla chodbou otevřít dveře dvěma záchranářům. Spěchali s ní do kuchyně a hned začali Patricka ošetřovat. Děti odstoupily od otce a postavily se k Melisse.

Všechny je pevně objala, zatímco sledovala, co se děje. Pokoušela se pochopit, že ten, kdo leží na podlaze v kuchyni, je její manžel.

Pak ztuhla. Kam se poděl nůž?

4

Čtvrtek 18. dubna 2019

v 16.32

*Vítejte v diskusní facebookové skupině Forest Grove,
kde není místo pro spam, reklamu,
kyberšikanu ani žádné oplzlosti.
Uzavřená skupina, 617 členů*

Belinda Bellová

Nevíte někdo, co se děje v New Pine Road? Jsou odtamtud slyšet sirény a jedou tam policejní auta.

Rebecca Feineová

Zrovna jsem byla na procházce se psem! Zdálo se mi, že slyším houkat sirény, ale myslela jsem, že je to z Ashbridge.

Peter Mileham

Doufám, že se nestalo nic vážného, mám tam hodně známých.

☹ Tommymu Milehamovi: Viděl jsi to, tati?

Ellie Milehamová

Byla jsem s dětmi v parku, Petere. Přijela jedna sanitka a dvě policejní auta. Určitě mířily do New Pine Road. Mám fakt strach.

Tommy Mileham

Jojo, spousta houkaček, psi z toho šílí.

Belinda Bellová

Šla jsem nahoru podívat se z okna v patře. Obávám se, že policie je před domem Byattových.

Graham Cane

Ty bys měla pracovat pro Daily Express, Belindo.

Belinda Bellová

Ale dej s tím pokoj.

Andrea Cooperová <administrátor>

Můj bože! Před chvílí jsem viděla Melissu, jela tudy na kole. Je u nich strašná spousta policistů. Je všechno v pořádku, Patricku Byatte?!

Rebecca Feineová

Byattovi, to snad ne! Minulé léto jsme u nás na zahradě našli ježečka a Melissa ho zachránila. Věnovala tomu maličkému tvorečkovi tolik péče, aby ho udržela naživu.

Kitty Fletcherová

Ale ne! Taková prima rodina, doufám, že se jim nestalo nic vážného. Obzvlášť potom, co si všichni vytrpěli s malým Joelem.

Rebecca Feineová

Nemluvě o Melissině matce před lety. Chudák holka, neštěstí se jí tedy nevyhýbá!

Jackie Shillingfordová

Prosím, ať to nejsou Byattovi! Rosemary Byattová, četla jsi to? Doufám, že jsou všichni v pořádku.

Belinda Bellová

Jackie, Rosemary teď nebude na Facebooku. Zrovna jsem je viděla, jak s Billem pospíchají z domu.

Pauline Sharpeová

Ach bože. Chodila jsem s Melissou do školy. Jak říká Rebecca, vypadá to, že ta chudák holka nemá nic než smůlu, stejně jako její bezvadná máma.

Graham Cane

„Bezvadná“?! To bych o „šílené“ Ruby Quailové asi neřekl!!!

Jackie Shillingfordová

Co to povídáš, Grahame, vždyť je to směšné!

Kitty Fletcherová

Ano, nehledě na to, že jsi vůči lidem, co se potýkají s psychickým onemocněním, předpojatý.

Graham Cane

A je to tady, dorazila armáda netýkavek v čele s Kitty Fletcherovou.

Rebecca Feineová

Andreo Cooperová, můžeme prosím smazat ty poznámky o Melisse a její mámě?!

Pauline Sharpeová

Ach můj bože, manžel se odtamtud zrovna vrátil. Patrick prý ležel na podlaze v kuchyni a ošetřovali ho záchranáři. Říkal, že to vypadalo hodně zle. To je hrůza!

Tommy Mileham

Zrovna jsem mluvil s Billem. Můžu potvrdit, že Patrick je zraněný.

Kitty Fletcherová

To ne! Patrick ne! Nesouvisí to nějak s těmi volbami?

Rebecca Feineová

Kitty, jsou to jen místní volby do rady obce. S tím to nemůže souviset! A Patrick přece s nikým nemá žádné spory, ne?

Graham Cane

Vždycky jsem věděl, že Quailovým se potíže nevyhnou...

Andrew Blake

Pokud jde o potíže, víte někdo, kde zrovna byl náš vážený správce lesního parku Ryan Day, když se tahle věc stala?

Rebecca Feineová

Andreo Cooperová, kde jsi?! Ty příspěvky je potřeba smazat.

5

Čtvrtek 18. dubna 2019

v 16.43

Zvorali jsme to. Vůbec jsme nepomysleli na nůž a na DNA, moji DNA. Museli jsme ho schovat, a to rychle. Je mi jasné, že máma si toho všimla. Teď sedí na pohovce, podupává nobou a všechny nás pozoruje. Dívá se mi do očí. Ví, že přemýšlí o tom noži a snaží se najít jiné vysvětlení než to, že ho schoval někdo z nás. Ale přece ho neschoval lesní muž, co zrovna vylezl z roští, ne?

Dívá se směrem ke kuchyni a já sleduji její pohled.

Dva záchranáři opatrně zvedají tátu na nosítka. Řekli mámě, že je stabilizovaný, že bude v pořádku, a já mám v hlavě zmatek. Nemůžu se rozhodnout, jestli je to dobrá zpráva, nebo špatná. Fakt se mi chce se tady na místě poblít a říct mámě, že za to můžu já, já, já!

Ale moji sourozenci se na mě dívají a mně je jasné, že teď musíme držet spolu. Máma se nesmí nic dozvědět. Mluvíli jsme o tom a dohodli jsme se, že jsme ho tu takhle našli. Kdo to udělal, nevíme.

Ale co ten nůž – ten pitomej nůž!

Táta je naživu... jen tak tak. Takže až se probere, stejně se všechno provalí. Jestli se probere. Ale už jsme s tímhle jednou začali, tak v tom musíme pokračovat.

Znova se podívám na mámu. Pochopila to? Už jí došlo, že tátu bodl jeden z nás?

Ne. Ani náhodou. Nedovolila by si na něco takového ani pomyslet.

„Abychom to shrnuli, Patricka, vašeho tátu, jste našli zraněného na zemi?“ zeptal se Adrian Cooper. Je policista, ale taky je to tátův kamarád. Obličej má celý bílý a zpocený. V životě by si nepomyslel, že se bude na tohle ptát právě u nás v obýváku, kde většinou sedává s tátou, když spolu koukají na fotbal a popíjejí pivo. Líbí se mi. I když asi bude trochu ňouma, nebo tak to aspoň říká děda. Jeho žena Andrea se popravdě řečeno chová víc jako policajt než on, hlavně když zametá se svým synem Carterem... Teda, on fakt nemá mobil, a to je mu patnáct?! Ale Adrian je fajn, je hodný, a když se napije, je s ním občas i legrace.

„Ano,“ odpovíme sborem na jeho otázku. Píše si to do notesu a prsty se mu třesou.

„Vaše máma dorazila pár minut po tom, co jste se vrátili z procházky?“ ptá se. Všichni přikýveme. „Říkáte, že venku jste byli půl hodiny... a když jste přišli domů, táta tu takhle ležel?“ ptá se dál. Znova přikýveme. Jako kývací opice, které jsme viděli prodávat na Koh Samui, kam nás vloni máma s tátou vzali. Vybarví se mi táta, jak skákal ve vlnách, vůně smaženého hmyzu, chuť mámina koktejlu, když mi jednou večer dala trochu cucnout...

Tenkrát bylo všechno úplně jiné. Nebo mi to možná jenom tak připadalo. Možná, že už tehdy bylo všechno špatně.

Přichází nějaký muž. Nemá na sobě policejní uniformu jako Adrian, ale velký nápis POLICIE. Je v tmavém obleku a ramena má zasypaná lupy. Prověruje místo činu a tváří se vážně. Z toho,

jak si prohlíží dům a okolí lesa, je mi jasné, že není odsud. Opírá se o dveře a postupně se zahledí každému z nás do tváře. Snažím se vypadat lhostejně, ale srdce mi buší tak, že mám pocit, že mi brzy vyskočí z těla.

„Jsem detektiv Crawford,“ pronese klidně. „Je mi líto, co se vám přihodilo. Sám mám děti ve vašem věku.“ Víím, o co se snaží. Chce s námi navázat nějaký kontakt, ale spousta lidí má děti našeho věku. Nikdo nemusel prožívat to, co my v poslední době, i když někdo možná ano. „Nenarazili jste tu na nějakou zbraň?“ pokračuje. „Třeba nůž? Vidím, že v držáku jeden chybí,“ dodává a jeho pohled se stočí ke stojanu na nože vedle sporáku.

Všichni zatajíme dech. Máma taky. Vypadá hrozně zmateně a na brudníku jí naskáčou růžové skvrny jako vždycky, když je nervózní.

Pak se jí v očích objeví ten ocelový pohled, stejný, jako když se před šesti lety přišli s tátou na tenhle dům podívat. Pohled, který říkal, že „takový dům si fakt nemůžeme dovolit, ale přesto ho koupíme, stůj co stůj, i když nevím, jak ho zaplatíme“.

„Ne, nic takového,“ řekne pevným hlasem. „Děti, všimly jste si něčeho?“

Mám chuť vyskočit a obejmout ji. Stojí při nás, dokonce i když neví proč.

„Ne,“ odpovídám.

„Ne,“ říkají i ostatní.

Srdce mi hlasitě buší.

Máma to zvládla dobře. Věděla, co je potřeba udělat, ani jsme jí nemuseli nic říkat. Vždyť nás přece zná nejlíp ze všech, ne? S mojí zlomenou rukou to bylo stejné. Stalo se mi to při jízdě na kole. Moje snaha dělat jakoby nic, protože v sázce byla rodinná večeře k výročí Joelova úmrtí, kterou naši plánovali celou věčnost, vyšla nadarmo. Nikdo si toho nevšiml, dokonce ani děda, který je trochu jako máma

a pozná, když nás něco trápí. Ale mámě to bylo hned jasné, prostě to věděla. Okamžitě zareagovala a vzala mě do nemocnice, jako kdyby rodinná večeře neznamenal nic, i když mně bylo jasné, že znamenala hodně.

„Napadá vás někdo, kdo by mohl chtít vašemu otci a vašemu manželovi ublížit?“ ptá se detektiv a přitom se dívá na nás a na mámu.

„Nikdo,“ odpovídá máma. „Jak asi víte, manžel se uchází o místo člena rady obce a blíží se volby, ale nedovedu si představit, že by to s tím mohlo nějak souviset.“

Venku slyším povědomé hlasy a znovu se mi udělá špatně.

To bude babička s dědou. Podívám se ven a vidím je, jak mluví s Andreou Cooperovou, která se snaží nakouknout do kuchyně, aby zahlédla tátu.

Pomyšlení na jejich smutné vrásčité obličejy, až na podlaze uvidí tátu, svého syna, mě dohání skoro k šílenství. Ale musím to vydržet, je to skoro stejně jako se zlomenou rukou.

Člověk si zvykne to zlé skrývat.

6

Čtvrtek 18. dubna 2019

v 17 hodin

Melissa seděla s Patrickem v sanitce a všemi smysly vnímala odlesky modrého světla na silnici a vysoké kvílivé tóny sirény. Pevně mu svírala ruku a říkala mu, že bude v pořádku, že je silný.

Najednou začal nějaký přístroj nepřetržitě pípat.

„Ustupte,“ zvolal záchranář a jemně ji odstrčil z cesty. Okamžitě začal jednat a zahájil u Patricka masáž srdce.

„Co je s ním?“ vykřikla Melissa. „Umírá?“

„Ztratil spoustu krve,“ vysvětloval záchranář přerývaně.

Auto nadskočilo při přejezdu přes zpomalovací pás a Melissa se pevně chytla stěny, aby neupadla. Patrickův obličej měl teď mrtvolně namodralý nádech.

Pane bože, bude z ní snad vdova?

Manžel i syn, oba mrtví během jedenácti let, jak by to zvládla?

Konečně začal Patrick znovu dýchat.

„Bude v pořádku?“ zeptala se Melissa.

„Čím dřív ho dostaneme do nemocnice, tím líp,“ sdělil jí záchranář.

Když dorazili na kliniku, převezli Patricka ihned na úrazovou ambulanci a všechno splynulo v rozmazanou šmouhu doktorů volajících příkazy a sester pobíhajících s nástroji.

Melissa si uvědomovala, že se tam v jednu chvíli objevili Patrickovi rodiče, Bill a Rosemary, kteří zděšeně sledovali, jak zachraňují jejich syna. Rosemary si tiskla k nosu kapesník, krátké šedivé vlasy celé rozčuchané. Bill se ze všech sil snažil zachovat klid a rozhodnost, ale nedařilo se mu to. Když jedna sestra nadzvedla Patrickovu košili, aby odkryla bodnou ránu, a druhá mu opatrně ošetřovala krvavý šrám na hlavě, stěží potlačoval vzlyky.

„Ach bože,“ bědovala Rosemary a položila si ruku na ústa. „Můj chlapec, můj zlatý chlapec.“

Přistoupila k nim další sestra a vyvedla je ven. Jiná je nasměrovala do čekárny pro příbuzné a sdělila jim, že je budou informovat hned, jak budou mít nějaké nové zprávy.

Nové zprávy. Jaké nové zprávy? Ty špatné?

„Co se sakra stalo?“ zeptal se Bill, jakmile vyšla sestra z místnosti a zavřela dveře.

„Děti ho našly zraněného,“ řekla Melissa. „Je to... je to šílené.“

„Ale kdo by mu to mohl udělat?“ ptala se jí Rosemary.

„To nevím,“ hlesla Melissa.

Rosemary se zarazila při pohledu na Melissino tričko potřísněné krví. Sevřela rty a odvrátila se.

Všichni ztichli a pozorovali malé okénko ve dveřích. Melisse hlavou vířily myšlenky a přeskakovaly z jedné věci na druhou. Při představě, že by Patrick mohl zemřít, cítila příšerný strach. K tomu byla navíc zmatená, protože netušila, co se proboha

stalo. Vybavila si děti, jak teď sedí na modrozelené pohovce, kde je zanechala s rodinnou přítelkyní Jackie Shillingfordovou. Ani nedutaly, byly v šoku... a hluboko uvnitř něco skrývaly.

Ale co?

Když Melissa detektivovi sdělila, že žádný nůž neviděla, bylo znát, jak hrozně se jim ulevilo. Vůbec si nebyla jistá, proč to vlastně řekla. Musela se rozhodnout ve zlomku vteřiny a udělala to instinktivně. Doufala, že někdo z dětí prostě něco poví, něco, čím se zmizení nože nějak normálně vysvětlí. Ale nikdo nic neřekl, Lewis jen ztrápeně zíral na své pěsti, Lilly tiše vzlykala do dlaní a bezchybně nanesená řasenka jí stékala po tvářích. A Grace, ta jen v šoku pomrkávala. Melissa je chtěla popadnout, zatřást jimi a zeptat se, kde je ksakru ten nůž? Ale bála se. Kdyby se ukázalo, že ho schovali, co by to pro všechny znamenalo? Místo toho tedy zalhala, a tím pádem je teď do toho taky zapletená.

Ale do čeho je vlastně zapletená? Do jakého průšvihů se namočila? Faktem zůstávalo, že nůž mohly schovat jediné děti. To znamená, že pro to měly nějaký *důvod*. A při představě, jaký z možných důvodů to mohl být, se jí zvedal žaludek. Buďto kryly někoho, kdo tátovi ublížil... nebo, a to bylo ještě mnohem horší, to musel udělat jeden z nich.

Zakroutila hlavou. To ne, jak ji něco takového mohlo napadnout? To prostě nebylo možné. Vždyť se ještě ráno společně smáli a vtipkovali. Patrick si vzal pár dní volno. Chtěl být o velikonočních prázdninách s dětmi, aby si jeho rodiče mohli odpočinout, protože se o děti obvykle starali oni. Mluvila s Patrickem o tom, jestli jsou Lewis s Lilly už dost staří, aby mohli zůstat doma sami s Grace, ale nakonec došli k závěru, že ten čas ještě nenastal. Prarodiče se tedy střídali s Patrickem a Melissou podle toho, kdy si právě mohli vzít volno.

Patrick říkal, že hodlají jen tak lenošit. Když Melissa odcházela, zrovna si dělal legraci z Lillyina pečlivě vyčesaného „rozčuchaného drdolu“, zatímco Lewis stále ještě v pyžamu usrkával čaj. Grace měla jako obvykle obličej zabořený do knížky a vůbec je nevnímala. Co by se za těch několik hodin mohlo stát, aby jim to převrátilo svět vzhůru nohama a aby jedno z dětí otce vážně zranilo?

Ne, to je nesmysl, všechno bylo přece úplně normální.

Takže zůstávala možnost, že by děti někoho kryly. Ale koho? Ve Forest Grove se nikdy nic nedělo. Nejhorší věc, která se za poslední dobu stala, bylo vloupání a před ním ten incident s požárem, který založil Jacob Simms. Ale to už se stalo víc než před rokem!

Kdyby děti někoho kryly, musel by to být člověk, kterého znají. Měla té zatracené policii říct o noži, protože je zkrátka vždycky lepší mluvit pravdu? Byl by to ten nejlepší způsob, jak zjistit, kdo Patrickovi ublížil?

Její drahý Patrick! Začala vzlykat.

Bill ji vzal do náruče. Poslední dobou se moc neobjímali. Dřív ano, když Melissa přišla k Byattovým a vstoupila do jejich rodinného života. To byla ale ještě teenager. Láskyplná objetí, která přinášela klid a dodávala jistotu v bouřích tragédií. Patrick jednou přirovnal vřelost svých rodičů k dutině stromu, která člověka ochrání před deštěm.

„Zase bude v pořádku,“ řekl Bill. „Je silný, je to Byatt. Dostane se z toho.“

„Ale co když ne?“ mumlala Melissa Billovi do košile. „Co si bez něj počnu?“

Melissa byla s Patrickem od svých patnácti. To bylo víc než pětadvacet let. Život bez něj neznala.

„Zvládne to, slyšíš?“ zdůrazňoval Bill.

Melissa kývla a na chvíli zavřela oči. Sezení v čekárně jí bylo povědomé. Vždyť kolik hodin strávila právě tady v nemocnici s nejstarším synem Joelem, zatímco s ním čekala na testy a sledovala, jak se v něm lékaři vrtají a jak do něj píchají. Když jste rodičem dítěte s degenerativním onemocněním, stanou se pro vás nemocnice druhým domovem.

„Doktorka už jde,“ upozornil je Bill. Stál uprostřed místnosti čelem ke dveřím a vypadal, že se chystá k boji. Byl vysoký a silný, s pleší a huňatým obočím. Při střetu s problémy působil vždycky jako silný muž, ale teď, jak si Melissa všimla, mělo jeho vzezření trhliny. Obvykle dokonale upravenou košili měl pomuchlanou a na tváři mu zůstala krvavá šmouha, jak bral syna za ruku, když ho nakládali do sanitky.

Dveře se otevřely a objevila se lékařka. Byla mladší než Melissa, něco před třicátkou, měla úplně rovné zrzavé vlasy a štíhlou postavu. Melissa cítila, jak Bill vedle ní ztuhl, a dokázala si představit, na co myslí. *Mého syna zachraňuje table holka?* Melisse však věk lékařky uklidnil. Všechno, co se naučila, má pořád v živé paměti, stejně jako to měla Melissa, když před čtyřmi lety dokončila studium fyzioterapie.

Lékařka k nim natáhla ruku. „Jsem doktorka Hudsonová. Posadíme se?“

Melissa se rozklepala. *Posadíme se* většinou znamenalo, že budou následovat špatné zprávy. To se už naučila s Joelem.

Rosemary a Bill si sedli, ale Melissa zůstala stát. „Raději bych postála, pokud nemáte nic proti?“

Doktorka přikývla. „Samozřejmě. Doufám, že vám nebude vadit, když si sednu, mám za sebou dlouhý den.“ Posadila se na pohovku, její modré oči hleděly vážně. „Patrick je momentálně stabilizovaný.“

Všichni vydechli úlevou.

„Nějakou dobu to bylo na hraně,“ přiznala lékařka. „Nůž těsně minul hlavní tepnu. Pár milimetrů doprava a byl by vykrvácel.“

Rosemary si přitiskla ruku na ústa a Melisse se zamotala hlava.

„Ale teď už je v pořádku, že?“ ujišťoval se Bill a snažil se mluvit klidně. „Už nekrváčí?“

Lékařka kývla. „Přesně tak.“ Odmlčela se. „Co nás teď trápí nejvíc, je Patrickovo zranění hlavy. Právě jsme udělali ultrazvukové vyšetření, podle kterého utrpěl traumatické poranění mozku.“

Bill zavřel oči a Rosemary v sobě dusila pláč. Melissa si položila ruku na srdce a zhluboka dýchala.

„Dobře,“ řekl Bill věčným tónem. „Co to tedy pro našeho chlapce znamená?“

„Může nastat mnoho různých scénářů,“ odpověděla lékařka. „Pokud...“

„Chci se zeptat, jestli bude mít poškozený mozek?“ přerušil ji Bill.

Melissa slyšela v Billově hlase strach. Patrick byl člověk, který dokázal do hodiny vyřešit i tu nejsložitější variantu sudoku. Všechny týmy, co se účastnily vědomostních soutěží typu Hospodský kvíz, ho chtěly za člena. Proplachtil školou, pak univerzitou a po studiu ekonomie přistál s vynikajícími výsledky. Momentálně byl jen krůček od toho, aby se stal členem rady obce. Pro Billa a Rosemary byl Patrick živým příkladem využití ukázkové genetické vybavy rodiny Byattových v praxi. Představa, že by jejich syn měl poškozený mozek, byla pro ně neúnosná.

Já to ale zvládnu, řekla si Melissa pro sebe.

Dokud bude Patrick naživu, ona zvládne všechno. Copak totéž neudělala i pro Joela?

Lékařka si povzdechla. „Teď nám dělá největší starost to, že mozek vašeho syna trpí velkým intrakraniálním tlakem. Domníváme se proto, že nejlepší bude uvést Patricka do umělého spánku.“

Melissa se zamračila. „Do umělého spánku?“

Lékařka se na ni podívala a přikývla. „Umělý spánek nám umožní mozek ochránit a dát mu čas, aby se vyléčil. Budeme moci monitorovat otok, a jakmile opadne, můžeme Patricka postupně probudit. Může se úplně uzdravit.“ Rosemary zavřela oči a tiše pokývala hlavou. „Ale je tu také řada neznámých. O tom si můžeme promluvit časem.“

„A jeho život?“ zeptala se Melissa a naklonila se dopředu. „Je mimo ohrožení života?“

„Patrick je momentálně stabilizovaný,“ odpověděla lékařka, „ale stále je v kritickém stavu. Uvedení do umělého spánku značně zvýší jeho šance na přežití.“

„Na přežití?“ opakovala Rosemary a její třesoucí se hlas prozrazoval, že je vyděšená. „O kolikaprocentní šanci tu mluvíme?“

„O vysoké šanci,“ sdělila jí doktorka opatrně. „Ale jak jsem řekla, traumatické poranění mozku je značné.“

„Takže můj syn možná přežije, ale po zbytek života bude ve vegetativním stavu?“ zeptal se Bill přímo a zaťal pěsti. „Tohle mi chcete říct?“

Melissa se zprudka nadýchla.

„Bille, co to povídáš!“ usadila ho Rosemary. Bill vzdychl, přešel si dlaní přes čelo a celý se nahrbil. „Promiň, drahá. Prostě musím vědět všechny podrobnosti, znáš mě.“

„Jsi stejný jako Patrick,“ řekla Rosemary.

Bill se smutně usmál a tmavohnědé oči, tak podobné těm Patrickovým, se mu zalily slzami.

Rosemary vzala manžela za ruku a podívali se na sebe. „Dostane se z toho,“ přesvědčovala ho Rosemary. „Postaráme se o to.“

Tak dobře si spolu rozuměli. Melissa si toho všimla, už když je poprvé zahlédla v lese poté, co se před šestadvaceti lety přistěhovali do Forest Grove. Dokonalý pár s dokonalými dětmi. Žádné pěstí promáčknuté stěny ani zkrvavené kapesníky v koši v koupelně, říkala si tehdy. Když se s Patrickem brali, přímo tady v lese, bylo jim oběma pouhých dvacet let a v té době už čekala jejich syna Joela. V den svatby si Melissa slíbila, že udělá všechno, co bude v jejich silách, aby jejich manželství bylo takové jako Rosemaryino a Billovo.

V nemoci i ve zdraví, pomyslela si.

Když si představila, že by o Patricka mohla přijít, cítila, jak v ní narůstá panika. Sevřela pěsti a zaryla nehty do kůže, aby ten pocit zahнала. Musí si zachovat chladnou hlavu.

Sebrala všechny síly a obrátila se na lékařku. „Jak dlouho bude Patrick v umělém spánku?“

„To může trvat jakkoli dlouho, pár dní nebo i několik týdnů,“ odpověděla lékařka.

„Několik týdnů,“ zašeptala Melissa a uvažovala o tak dlouhé době bez Patricka. Pak si vzpomněla na děti a na tajemství, které skrývaly. V hlavě měla zmatek. Cítila se rozpolcená – na jedné straně se jí ulevilo, protože bude mít čas zjistit, co se stalo, než přijde Patrick k sobě. Zároveň se ale bála, že by se už nikdy nemusel probudit.

„Máte ještě nějaké otázky?“ zeptala se lékařka.

Bill se k ní naklonil a zadíval se jí do očí. „Co si myslíte o té bodné ráně? Zjistili jste něco, z čeho by se dalo poznat, o jaký typ útoku se jednalo?“

Teď se v něm projevil vojenský seržant. Dvacet let sloužil jako voják v britské armádě. Odešel poté, co ho v osmdesátých letech zranila bomba během nepokojů v Severním Irsku. Pak si našel jinou vášeň – začal se věnovat chovu a výstavám psů. Díky novému koníčku poznal Rosemary a vydělal dost peněz, aby si mohli koupit ten největší dům ve Forest Grove.

„Pořídili jsme fotky určené pro policejní forenzní tým,“ řekla lékařka a tvářila se velmi vážně. „Veškeré otázky týkající se trestného činu byste měl směřovat na ně, pane Byatte.“

Bill se opřel o pohovku a zíral malým okénkem do dálky na skupinu stromů oddělujících Forest Grove od okolní oblasti. Střídavě zatínal a rozevíral pěsti. Melissa vnímala bouři hněvu, která mu burácela v hlavě. Tohle teď bude jeho cíl: zjistit, kdo synovi ublížil. Při té myšlence se otrásla. Co když jsou do toho její děti nějak zapletené?

„Teď se můžete jít na Patricka podívat,“ vyzvala je doktorka a vstala. Pohlédli na sebe. Pak za ní vyšli ven a pokračovali dál chodbou k jednotce intenzivní péče. Lékařka použila bezpečnostní vstupní kartu, aby je mohla pustit dovnitř, a provedla je kolem pokoje sester, které byly v jednom kole. Prošli vícelůžkovým oddělením, kde se nacházely čtyři postele. Stáli tam příbuzní nahloučení kolem některých pacientů napojených na různé přístroje zajišťující životní funkce. Někteří nemocní byli při vědomí, jiní ne.

Na jedné posteli ležela mladá dívka, mohlo jí být tak osmnáct, a Melissa si představila, že by na jejím místě byla Lilly nebo Grace. Vedle postele viděla sedět nějakou ženu. Žena na ni pohlédla a Melissa v jejích očích četla zoufalství. Pospíchali dál, až došli na konec oddělení. Velmi se podobalo tomu prvnímu a kolem dvou postelí visely zatažené závěsy. Na lůžkách přes